

Єднаймося в Просвіті!

Кожний думай, що на тобі
Міліонів стан стоїть!
Що за долю міліонів
Мушиш дати ти одвіт.

Іван ФРАНКО

4 (578)
28 січня
2016 р.

Тижневик "Галицька Просвіта" * Засновник – Івано-Франківське ОО ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка * Свідоцтво – ІФ № 521 від 15.06.2004 р. * Шеф-редактор – Степан Волковецький * Головний редактор – Богдан Вівчар * Літературний редактор – Ірина Шумада * Верстка – Марія Дзєбчук * Набір – Наталія Дяченко * Друк – КП фірма "ЛІК" * Тираж – 2000 примірників * Замовлення – № 1049 * Наша адреса: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. М. Грушевського, 18 * тел. (0342) 75-05-86, * тел./факс (03422) 2-38-67 * e-mail: oblasna-prosvita@ukr.net * http://ua-prosvita.if.ua/ * Наші реквізити: Р/р 26003300012896 в ПАТ "Ідея Банк" МФО 336310, код 04929075. * За зміст і достовірність інформації у рекламі відповідає рекламодавець * Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і подає матеріали для дискусії * За точністю викладених фактів відповідає автор * Редакція застерігає за собою право редагувати і скорочувати матеріали * Листування з читачами – тільки на сторінках газети

ПРЯМА МОВА

Президент України Петро Порошенко нагородив Орден Свободи українського співака Святослава Вакарчука. Співак скористався можливістю сказати Президенту все, що думає про владу.

НАМ ПОТРІБНІ КІБОРГИ В ПОЛІТИЦІ

«Шановний пане Президенте! Дякую за цю нагороду. Для мене честь отримати орден від Держави, яку я завжди вважав, вважаю і буду вважати найріднішою у світі. Так, нагороди – це добре. Але, на жаль, лише нагородами не вирішити завдань, які стоять перед нами.

29 січня ми відзначимо річницю бою під Крутами. Що спільного між цими українськими захисниками і тими, хто захищає нашу країну, зі зброєю в руках, на сході сьогодні? І ті, і інші – Герої. Герої вони тому, що свідомо жертвували найголовнішим, щовнихбуло, – своїм життям. Чому агресія ворога захлинулася? Тому що ці молоді хлопці, та й старші чоловіки, готові були вмирати за свою країну. Вони прекрасно розуміли, який вибір роблять. Ніхто з них не аналізував, не прораховував – вони просто жертвували. Тому вони – Герої.

Ворог, який роз'їдає Україну зсередини, – корупція, тотальна несправедливість, невігластво, низький рівень так званої еліти – значно підступніший і небезпечніший, ніж будь-який зовнішній ворог. Щоб перемогти його, теж потрібні герої – герої в українській політиці й владі. На жаль, на сьогоднішній день таких героїв ми не бачимо.

Ми бачимо логічні вчинки. Ми бачимо бажання всидіти на двох чи трьох стільцях. Ми бачимо страх: страх втратити посаду, страх втратити добробут, політичний вплив, поставити під удар себе чи свою сім'ю. Ми бачимо часом розумних, але швидше хитрих та цинічних людей, які завжди знаходять логічне пояснення, чому в Україні все не так – винна війна, ціни на нафту, політичні опоненти, минула влада. Ми чуємо й бачимо це щодня. Але ми не бачимо подвигів. Не бачимо справжніх жертв. Нам не потрібні політики – звичайні люди.

23 січня з нагоди Дня Соборності України Петро Порошенко нагородив державними нагородами видатних українців. Окрім Вакарчука, Орден Свободи отримав **Дмитро Павличко**. Орденом князя Ярослава Мудрого III ступеня був нагороджений **Володимир Філенко**, а орденом «За заслуги» I ступеня – директор державної установи «Науково-практичний медичний центр дитячої кардіології та кардіохірургії Міністерства охорони здоров'я України» **Ілля Ємець**.

ДАТА ІСТОРІЇ

КРУТИ: ГЕРОЇЗМ Й ІСТОРИЧНИЙ УРОК

Відзначаємо роковини героїчного чину української молоді під Крутами дев'яносто вісім років тому. Згадуємо, аналізуємо, але чи вчимося.

Однак, повчального в тій історії більш ніж досить. 27 січня 1918 року з Києва назустріч більшовицьким військам, що наступали на Україну, вирушив добровольчий Студентський курінь. Він складався зі студентів університету імені Святого Володимира, новоствореного Українського народного університету, а також із гімназистів київських гімназій. Десь до трьохсот юнаків. А ще до них долучилися не дуже надійні бійці різних національностей. Українські сили під Крутами не нараховували навіть шести сотень бійців, озброєних кулеметами і гвинтівками й однією гарматою.

Проти них рухався передовий загін червоних військ Муравйова кількістю близько шість тисяч, який підтримувала вогнем артилерія з бронепотягів.

ФАКТ

КУДИ ВЖЕ НИЖЧЕ

За показником надійності українські банки є найгіршими у світі – 140 місце з 144 країн.

Про це йдеться в звіті «Global Competitiveness Report» Всесвітнього економічного форуму в Давосі. І це в той час, коли Президент Петро Порошенко назвав свою ставленицю – голову НБУ В. Гонтареву найкращим банкіром світу. А може, він поставив перед нею таке завдання?

Звіт оцінює кожну з країн за допомогою дванадцяти груп показників, таких як здатність до інновацій, інфраструктура та макроекономічні показники. Всього використовується більше 100 індикаторів.

За даними звіту, в загальному рейтингу конкурентоспроможності Україна посіла 79 місце з 140 країн. Торік Україна була на 76 позначці.

Найгірший для України показник – це рейтинг надійності банків, в якому Україна перебуває на останньому місці.

У рейтингу державного сектора Україна займає 130 місце, а за податковим навантаженням – 118.

У рейтингу інвестиційного потенціалу Україна перебуває на 52 місці.

Куди вже далі, панове у владі?..

Т. Д.

Студентським куренем керував студент Українського народного університету Омельченко. Бій ішов цілий день від ранку 29 січня 1918 року й до вечора. Вогнем 35 кулеметів і рушниць студенти й школярі змусили захлинутися декількома більшовицькими атаками. Однак, під вечір не стало патронів. І, скориставшись цим, а ще – неузгодженими діями оборонців, ворог здолав крутянців і жорстоко розправився з ними.

Втрати більшовиків становили до двох тисяч.

8 лютого 1918 року москалі вступили до Києва, де почався червоний терор. У перший день захоплення Києва російські більшовики вбили три тисячі громадян. Розстрілювали за «буржуйський вигляд», за «косий погляд», «за кожне українське слово» або й просто так, як писав очевидець тих подій – поет, уродженець донецького Дебальцево Володимир Сосюра.

За неповний місяць окупації червоними було вбито за різними оцінками від 5 до 20 тисяч громадян (населення міста на той час не перевищувало 200 тисяч).

2 березня 1918 року російсько-більшовицькі війська було вигнано з Києва, і 19 березня відбулося переполохання останків Героїв, викопаних із братської могили під Крутами.

Бій українських бійців під Крутами часто порівнюють з боєм грецьких воєнів під Термопілами проти персів. Однак, між обома ситуаціями є принципова відмінність. Від вчинку спартанців подвиг українців відрізняється насамперед тим, що до складу загону спартанців увійшли виключно особисті охоронці царя Леоніда – загар-

товані в численних сутичках «найкращі з найкращих» бійців найбільш войовничого царства Греції, та й то лише зрілі воїни – ті, що вже мали синів.

У трагічному українському випадку непередбаченої студенти віддавали життя за свою країну. У той час, ті, хто зобов'язаний був боронити країну, насамперед політики, маючи значно більше можливостей, ніж прості студенти, не виконали свій прямий обов'язок перед країною.

Усі багатотисячні людські жертви, вчинені російськими більшовиками в Києві й дорогою до столиці, трапилися через безглузду й подекуди зрадницьку політику діячів Центральної Ради.

Політики Української Центральної Ради в 1917 році, діючи за соціалістичними гаслами, популярними на той час, перешкоджали спробам тверезих політиків, зокрема Симона Петлюри і Павла Скоропадського, створити українську армію. Крім того, в Центральній Раді за оборону відповідали люди, які були тісно пов'язані з Москвою, за деякими даними, агентурно (Порш та інші).

Через це всі спроби організації та самоорганізації Українського війська гасилися згори. Було свідомо припинено бурхливе зростання Вільного козацтва, яке об'єднувало десятки тисяч боездатних козаків в регіонах. Козакам згори наказували не виявляти жодної ініціативи. Також було наказано розформуватися цілій низці українізованих частин російської армії, які виявляли готовність воювати з російськими військами – чи то білими, чи то червоними.

(Чит. 2 стор.)

НАШІ ГРОШІ

СКІЛЬКИ КОШТУЮТЬ ДЕСЯТИХВИЛІНКИ ЯЦЕНЮКА

Ви дивитесь недільні проповіді отця Кабміна? Тим, хто біля екранів, важко втекти від цього захоплюючого шоу. Прем'єр, як надокулива реклама, – просто всюди.

Для «зірки» – найрейтинговіші канали і найдорожчий прайм-тайм. Розцінки на ефірний час на сайті одного з рекламних агентств свідчать – що по 10 хвилин на 8 каналах, які транслювали прем'єрську «програму», коштують понад 7 мільйонів гривень щотижня! Наприклад, 30 секунд на «Україні» чи «СТУ» – коштують до 30 тисяч гривень. За допомогою нескладних арифметичних дій – множимо суму на кількість тижнів з виходом урядового суперстар в ефір, отримуємо цифру в понад 220 млн. грн. Виходить, язиком наш прем'єр уже проплескав понад 170 тисяч пенсій!

Можливо, оптовим покупцям знизки... Але цікаво – хто платить, і за якими тарифами? Чи Яценюківські недільні байки нав'язують комерційним каналам згори? Чи за це «син полка» наобіцяв чогось олігархам-телемагнатам?

Нардеп С. Каплін звернувся до Кабміна з запитом з цього приводу, щоб українці дізналися, хто і скільки платить за «10 хвилин із прем'єр-міністром», якого люди не хочуть більше терпіти на чолі своєї країни ні секунди. А він все одно тримається крісла, як реп'ях кожуха.

ДАТА ІСТОРІЇ

КРУТИ: ГЕРОЇЗМ Й ІСТОРИЧНИЙ УРОК

Усім їм наказали розійтися по домівках. Фактично, це була зрада.

Однак, голова Центральної Ради Михайло Грушевський був людиною науки, геніальним істориком, проте далеким від реальної політики. Чи не найголовнішою вадою національної безпеки стало те, що в Україні не було організовано внутрішньої безпеки та протидії більшовицькій пропаганді, яка роз'їдала військові частини, що залишилися. У самому Києві діяли багато агентів і провокаторів, які готували путч. Тому москов-

ським більшовикам не було кому протистояти.

Шановний читачу! Чи не нагадують тобі ці події столітньої давності ситуацію в Україні теперішнього часу. Коли в 2014 році москалі окупували Донбас, рятувати Україну довелося добровольцям. Через бездарність політиків, невміння, а то й зраду, вищого військового командування. А тепер тих добровольців судять ті, хто здавав країну...

За кілька тижнів після бою під Крутами Михайло Грушевський писав: «Недаремно пролилася кров тисяч українських інтели-

гентів і молоді, коли вона принесла духовне визволення від найтяжчого і найшкідливішого московського ярма: добровільно прийнятого духовного закріпачення!»

Однак такого закріпачення вже не було в тих бійців, які загинули під Крутами. Воно лишалося тільки в бездарних і безвідповідальних політиків, які виявилися нездатними мобілізувати свій народ і перемогти в тих умовах, коли поразка означала смерть. Невже нинішнє керівництво держави так і не зробить висновки з тієї і нинішньої жертовності патріотів, із тих трагічних помилок. Бо прощення вже не буде.

А в Івано-Франківську вшанували річницю Бою під Крутами виставою «Ми живі».

Івано-Франківські обласне й міське об'єднання Всеукраїнського товариства «Промісвіта» імені Тараса Шевченка 24 січня організували представлення вистави Миколи Кардашука «Ми живі» у постановці народного театру «Легенда» з Калуша. Вистава відбулася при великому здвигу глядачів (докладніше – у наступному числі «Галицької Просвіти»).

РЕФОРМИ

Пенсійний фонд з 2016 року оптимізує свою роботу. Кількість управлінь Пенсійного фонду в районах та містах Івано-Франківщини зменшиться із 17 до 12. Про це повідомив в. о. начальника головного управління Пенсійного фонду України в області Валерій Семанишин.

ЧИМ МЕНШЕ, ТИМ КРАЩЕ!

– Оптимізація органів Фонду аж ніяк не погіршить якість обслуговування пенсіонерів, застрахованих осіб і страхувальників, – запевнив Валерій Степанович. – Реорганізація дасть змогу ефективно та економічно витратити матеріальні та фінансові ресурси, оптимізувати зусилля працівників Фонду.

16 грудня 2015 року Кабінет Міністрів України ухвалив постанову № 1055 «Деякі питання функціонування територіальних органів Пенсійного фонду України», за якою 279 територіальних управлінь об'єднуються у 121 шляхом злиття окремих його управлінь. У нашій області таким чином утворюється п'ять об'єднаних управлінь:

Косівське, до якого увійдуть управління Пенсійного фонду України у Верховинському та Косівському районах;

Надвірнянське, до якого увійдуть управління Пенсійного фонду України в Надвірнянському районі та місті Яремче;

Долинське, до якого увійдуть управління Пенсійного фонду України в Долинському районі та м. Болехові;

Тлумачське, до якого увійдуть управління Пенсійного фонду України у Тлумачському та Городенківському районах;

Галицьке, до якого увійдуть управління Пенсійного фонду України у Галицькому та Рогатинському районах.

Переіменовуються два територіальні управління, які пройшли подібну процедуру ще в 2011 році: в Калуші та Калуському районі – на Калуське об'єднане управління Пенсійного фонду України, а також у Коломиї та Коломийському районі – на Коломийське об'єднане управління Пенсійного фонду України.

На базі територіальних управлінь створюються структурні підрозділи об'єднаних управлінь без статусу юридичної особи, які, як і раніше, обслуговуватимуть громадян Верховинщини, Городенківщини, Рогатинщини, Яремчанщини та Болехівщини. Решта управлінь Фонду області не реорганізуються, а працюють зі статусом юридичної особи, як і до набрання чинності постанови Кабінету Міністрів України.

Об'єднання дасть змогу скоротити тільки керівний апарат, централізувати функції кадрової та бухгалтерської служб. У підрозділах Фонду продовжуватимуть працювати спеціалісти з обслуговування пенсіонерів, страхувальників та застрахованих осіб. Для отримання сервісу не потрібно буде збирати візи та погодження. Всі послуги надасть спеціаліст, до якого звернулися за допомогою.

Володимир КРИВОРУЧКО

ОТАКО!

А ВОНИ ЖИРУЮТЬ

Голова Правління «ПАТ УкрГазВидобування» Олег Прохоренко отримує майже мільйон гривень заробітної плати у місяць.

Про це на Погоджувальній раді повідомив голова депутатської групи «Воля народу» Ярослав Москаленко.

Критикуючи нинішню провальну політику Уряду, парламентарій оголосив інформацію, що 30 грудня минулого року очільникові УГВ Олегу Прохоренку встановлено оклад у розмірі

ТАК ДУМАЮ

ЗИГЗАГИ ДЕМОКРАТІЇ

Чому президенти деяких демократичних країн (серед них і України) стараються заручитися у своїх діях підтримкою парламентів і мати серед нардепів більшість?

Коли подумати, то це через брак здатності переконувати у своїй правоті.

Згадаймо президента США Р. Рейгана. Коли він став президентом від республіканської партії, демократична партія – опоненти Рейгана – мала більшість у Конгресі (Верховній Раді).

То Рейган не став збивати у Конгресі більшість собі на підтримку. Він удався до сили слова й силою слова домігся, що його опоненти у Конгресі підтримали його політику.

Такі обставини, це, коли хочете, і є найкраще поле для справжнього демократа. Реалізовувати свою політику силою слова й хистом переконувати.

А в Україні стався випадок «з точністю до навпаки»: нардепи домоглися певної зміни політики Президента.

Президент загадав нардепам ухвалити закон про вибори на окупованому Донбасі. Закон цей здався деяким нардепам політичним хабарем п'ятій колоні. А хабар – хай і політичний – це корупція. І ті, хто не терпить корупції, запротестували.

ПАМ'ЯТЬ

НЕ ПРОПАДЕ ТАЯ СЛАВА

Минулого тижня прикарпатці провели в останню дорогу командира 1-ої ОТГ Добровольчого українського корпусу «Правого сектора» ім. Капітана Воловика – Григорія Семанишина.

Тисячі людей схилили голови, а то й стали на коліна, висловлюючи вдячність Героєві, що віддав життя за Україну. Його поховали на алеї Героїв на Меморіальному цвинтарі Івано-Франківська. Загинув друг Семен вночі Святевчора в околицях м. Новгородівка Донецької області від рук московського окупанта в час поновленого «перемир'я». Родом він із с. Горохолино Богородчанського району.

398 тисяч гривень. Крім цього, згідно з колективним договором, йому нараховується щомісячна премія 75 відсотків, надбавка за інтенсивність праці 50 відсотків, надбавка за роботу з секретними документами 15 відсотків. «Разом виходить 955 320 гривень на місяць», – заявив Москаленко.

Директори філії УГВ отримують 65 відсотків від його окладу.

Як бачимо, чиновники себе не обділяють. А щойно йдеться про зниження тарифів на газ, урядовці заявляють, що цього ніяк не можна зробити. Грошей немає.

Це теж зразок демократії в дії.

Три фракції Верховної Ради – «Батьківщина», «Самопоміч» та РПЛ не підтримали хабаря. Бувши у пропрезидентській коаліції, з коаліції не вийшли, окрім РПЛ, бо ж війна – треба всім бути разом. А закон не підтримали.

Так мають діяти справжні демократи.

І от уже читаємо заяву нардепа Ірини Геращенко не від трьох фракцій, а від БПП: «Вибори на Донбасі можливі лише після виконання усіх Мінських угод». Оце маємо діло як діло. Давно би так. І це від БПП, сказати б, від самого-самого.

Перемога трьох фракцій.

Коли Рейган домігся свого з поміччю опонентів, то американці на виборах у Конгрес обрали республіканську більшість: «Прав, Британіє!». І правив Рейган два терміни. Добре правив. Аж у тюрмі народів та в Україні окошилось. Добре окошилось. Упала «імперія зла». Щоправда, Путін почав її нині відроджувати. То як же бути нашим демократам?

Мають бути разом і дбати не про бізнеси, а про долю України.

І висунути зі свого кола проукраїнського Президента. Такого, що Україна здивує світ, бо здолає у десять раз дужчого окупанта.

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

«Через продажну політику нинішнього режиму загинув ще один патріот, ще один Герой, йдеться у повідомленні штабу «Правого сектора». В ДУК його називали також Батею через розсудливість, відповідальність та побатьківськи щире ставлення до підлеглих і побратимів. Все доросле життя він був учасником націоналістичного руху, боровся за справедливу українську національну державу. На Майдані долучився до «Правого сектора», і коли кацапські окупанти ввірвалися на Донбас, Батя одним із перших поїхав відстоювати Соборну Україну зі зброєю в руках.

До самої смерті друг Семен був Людиною Чину, за що його так поважали побратими. Він з честю поліг на полі бою смертю хоробрих. І на його та на крові тисяч борців за волю України такі розцвіте та омріяна свобода.

Вічна пам'ять тобі, український Герою! Ми продовжимо твою боротьбу!..»

Водночас Провід НВР «Правого сектора» заявляє: «Наш шлях – революційний. Бо система знищення та грабування народу залишається незмінною і без її цілковитої ліквідації не буде вирішено жодне з питань на користь української нації, чи то соціально-економічне, чи політичне. Не переможемо ми й у війні на сході, поки на крові бійців робляться гешефти, які приносять мільярди гривень у кишені вищим «державним» чинам.

І ми не знаємо, що отримаємо в кінці нашого шляху: лавровий чи терновий вінок, не знаємо, скільки часу нам відміряв Господь, але впевнені, що будемо діяти так, щоб не було соромно дивитися в очі людям. Ні на хвилину не сумніваємось у перемозі Української революції, бо ніщо не зупинить ідею, час якої настав...»

Т. Д.

ТВОЄ ПРАВО

ПОСВІДЧИТИ ЗАПОВІТ МОЖУТЬ І ЛІКАРІ

Останніми роками збільшилась кількість громадян, які, перебуваючи на стаціонарному лікуванні в лікарнях, госпіталах, інших закладах охорони здоров'я, мають можливість скласти заповіт такого змісту:

«Все своє майно, де б воно не було і з чого б воно не складалось, і взагалі все те, на що я за законом матиму право на випадок моєї смерті, заповідаю: особі (-ам), громадським організаціям, церквам, сільській громаді і т. ін.».

Заповіт має право скласти головний лікар, його заступник з медичної частини, черговий лікар цієї лікувальної установи.

Право на заповіт має фізична особа, яка досягла повної цивільної дієздатності, яка усвідомлює значення своїх дій та може керувати ними.

Перед тим, як посвідчити заповіт, службова особа зобов'язана з'ясувати коло спадкоємців за законом, які мають право на обов'язкову частку в спадщині. До них належать: неповнолітні діти спадкодавця (заповідача); непрацездатні: вдова (вдівець); непрацездатні батьки. Заповідач не може позбавити їх права у спадкуванні.

У заповіті зазначають: місце, час складання заповіту, дату й місце народження заповідача.

Якщо заповідач через фізичні вади не може сам підписати заповіт, за його бажанням заповіт може бути складений при свідках. Через представників вчиняти заповіт не допускається.

Заповіт повинен бути складений так, щоб у майбутньому можна було його реалізувати при оформленні спадщини.

Після написання заповіту його текст мав прочитати вголос або заповідач, або той, хто за нього підписав його, про що зазначають перед його підписом як у самому заповіті, так і в журналі реєстрації заповітів лікувальної установи.

Посадова особа зобов'язана негайно скерувати один із примірників заповіту на зберігання в державний нотаріальний архів за місцем проживання заповідача.

Державний нотаріус перевіряє законність заповіту і реєструє його в Спадковому реєстрі з наступним повідомленням про це заповідача.

Заповіт можна скасувати за письмовою заявою про це, справжність підпису має бути засвідченою нотаріально у будь-якого нотаріуса (або державного, або приватного).

Отримавши таку заяву про скасування заповіту, державний нотаріус архіву робить відмітку про його скасування як на примірнику, який перебуває на руках у заповідача, так і на заповіті, який є в архіві на зберіганні, додавши до нього примірник, який був у руках у заповідача, та вносить про це відмітку в алфавітній книзі обліку заповітів лікувальних установ. У разі втрати заповіту державний нотаріальний архів видає дублікат замість втраченого оригіналу спадкоємцям за заповітом після подання ними свідоцтва про смерть.

Заповіти посвідчують безплатно.

Цими послугами користуються як потерпілі учасники масових акцій громадського протесту, так і члени їхніх сімей – згідно з дорученням від 23 травня 2014 року № 4211-0-4-14/10.3 міністра юстиції України Петренка П. Д. і які забезпечуються безоплатною первинною допомогою.

Н. КАЛИНЯК,

державний нотаріус Івано-Франківського обласного архіву

АГІЙ!

ЗА КРАЇНУ ОБРАЗА

У ЗМІ часто застосовують адресні слова на кшталт «у цій країні», «ця влада», «у цій державі» й аналогічні адресні комбінації, зокрема ще більш вульгарні – «ту країну», «таку країну». Можливо, автори повідомлень у мас-медіа не надають цим словам особливого значення й використовують їх, не замислюючись, проте, як відомо, диявол криється у деталях.

Коли чую «ця країна», «у цій країні» чи «таку країну», виникає запитання, про яку країну мовлять – Польщу, Францію, Німеччину чи Сполучені Штати Америки. Але ні, виявляється, мова про нашу Україну, про свій край, про свою землю.

Земля – наша планета. Марс – чужа планета і на цій планеті немає життя, а на нашій є. І в цьому велика відмінність між нашою та іншими планетами.

Слово – енергія, яка здатна матеріалізуватися в наших почуттях і, відповідно, в діях.

Венергетичні вказаних адресних слів відсутнє тепло, повага, гідність, особиста причетність до сказаного. Натомість відчувається байдужість, відстороненість, щось чуже і віддалене. Але це не вся енергетична характеристика цих слів. Вона набагато ширша. Від того, з якою інтонацією ми вимовляємо «у цій країні» чи «таку країну» іноді звучить прихована зневага, а то й ненависть.

За моїми спостереженнями, першість у вживанні адресних слів у політиці, як це не дивно, належить Президенту Ющенкові, який для захисту малого українця «в цій державі» створив партію «Наша Україна». Балотуючись на другий термін, мабуть, з відчаю, що шансів знову бути обраним у нього немає, він на зневагу виборців до своєї персоні відповів зневагою, використовуючи у своїх численних промовах – «у цій країні», «цей народ» та інші аналогічні вислови. Згодом ці вислови поширилися серед політиків і політологів. І не тільки. Вони прижилися у свідомості пересічного громадянина, тож ж «малого українця», який разом з усіма звик до політичної вульгарності цих слів. І тепер теж мовить: «у цій державі», «цей народ», «у цій країні» – невідомо якій. А де гордість за неї, повага, шана до неї – нема, бо «цією країною» чи «такою країною» не можна пишатися, вона чужа йому.

Цим грішать відомі політики, громадські активісти, міністри і народні депутати. На підтвердження згадаю народних депутатів Соболева та Луценка, які напередодні Нового року брали участь у політичних дискусіях на каналі «112 Україна». Обоє у своїх висловах вживали ці адресні слова. Зокрема, пан Луценко критикував «цей Уряд» у «цій країні».

Вживані народним депутатом Луценком під час дискусії адресні слова «у цій країні» викликали в мене обурення, а от «цей Уряд», навпаки, було дуже доречним, оскільки має приховане продовження: бо «цей Уряд» – до дури! І такими адресними словами ми відмежовуємося від нього, висловлюємо свою зневагу і більше: чуо скрегіт зубів... Паду в нерви!.. Най'го шляк трафить!..

Коли голосять «у цій державі», «ця країна», «така країна», виникає сумнів щодо особи, яка це голосить. Яке відношення вона має до «цієї країни», до її народу. Може, вона приїхала з іншої країни й характеризує мою країну, в якій я живу і яка є нашою країною.

Я особисто не можу цього чути. Спочатку біль, а потім неспокій і торнадо обурення... Паду в нерви... Най'го шляк трафить!

Якщо народний депутат голосити, що він є народним обранцем «цієї країни», то хочеться його запитати: з вами все гаразд? За вас що: проголосували «ці виборці» з «цієї/такої країни»? Мені зрозуміло, що це не мій депутат, що це не наш депутат, це чужий депутат.

І тут ой як доречно згадати слова пісні: «Мій рідний край, моя любов, і рідна матінка моя земля...»

У бестселері «Залишенець» Василя Шкляра є цікава розмова, схожа на сповідь колишнього штабного поручника Калюжного, він же Фаня-Парнас, в якій він пояснює героєві роману свій перехід на бік більшовиків:

«Уже тоді було видно, що з такими поведінками нам перемоги не бачити... Я ще тоді зрозумів, що цій державі хана. У цій державі...» Тут його перебиває Чорний Ворон: «Ніколи не кажи: в цій державі. Так казали ті, для кого вона чужа. Кажи: наша». «Наша? А де ж вона, та наша держава? Її немає». «Є вона». «Де? Покажи!» «У лісі. Там советської влади нема. Там діють закони УНР».

У Чорному лісі діяли закони УПА, вояки якої воювали за нашу Україну, за наш край. З безмежною відвагою патріоти віддавали своє життя за свободу свого краю, за рідну землю, за свій народ. А за Чорним лісом була окупаційна советська влада.

Наші вояки на сході України, за висновком героя України Левка Лук'яненка, воюють з московсько-азіатською ордою. Кожен із них переконаний, що захищає свій дім, свою сім'ю, свою країну. А разом героїєски захищають нашу Україну, нашу землю, нашу державу. Вони гинуть у жорстоких боях, віддають своє життя за нас і за тих, хто, відчужуючись, каже: «у цій країні», «у цій державі». Переконаний, що посилення «у цій країні», «у такій країні» б'є по вухах наших воїнів так само, як вибух міни чи гранати.

Сказати нашим воїнам, що вони воюють за «цю країну» – дурість, а мені образа за нашу країну. Ні, вони воюють проти «цієї країни» – проти Росії, проти загарбників, мародерів, бандитів і терористів. Їхні серця сповнені любові до свого народу й ненависті до ворога. Незламний дух свободи кличе їх до бою і звитяги над цією московсько-азіатською ордою. І вона обов'язково прийде, бо наш народ, нашу країну неможливо перемогти.

Це підтвердив Великий Майдан. У цьому сенс Революції гідності, самоповаги й поваги до нашої країни, нашого народу, який піднявся з колін і скинув з себе одвічне ярмо поневолення. Без сумніву, рушійною силою на Майдані була також любов, до якої кличе нас чудова поезія великого Сосюри:

Любіть Україну у сні й наяву,
Вишневу свою Україну,
Красу її вічно живу і нову,
І мову її солов'їну.

У цих безсмертних рядках відчувається справжня енергетика патріотизму й любові до нашої країни, українського народу, до всього українського.

Поставив крапку й подумав: чи дійшли мої роздуми до серця читача? І вирішив від великого перейти до простого, зрозумілого й переконливого.

Ніхто не покаже пальцем і не скаже на свою дружину – ця жінка, скаже «моя жінка». Так само і про чоловіка скаже дружина: «Ось, іде мій чоловік». Народна мудрість каже: «своя сорочка ближче до тіла». Не кажіть: «ця країна», «така країна», «у цій країні» на свою Богом дану рідну землю.

Станіслав ГРИНДА, член НСЖУ

УКРАЇНЦІ У СВІТІ

ПОЄДНАЛИСЬ УСІ СУЩІ

Урочисте відзначення 40-річчя Осередку ім. Св. Андрія в Норт-Порті

Українська громада в Норт-Порті, Флорида, величаво відзначила день патрона осередку та 40-річчя української громади. Службу Божу в каплиці осередку довершив о. протоієрей Іван Фатенко у співслужінні отців В. Пашка та О. Сацюка (з Каліфорнії). На обід у святково прибрану залу завітали душпастирі Української Греко-Католицької Церкви: о. В. Петрів та о. В. Волощук на чолі з єпископом Богданом Данилом.

Святкову громаду привітав голова осередку Віктор Лісничий, а коротке слово про заснування осередку промовила культурно-освітня референтка Віра Боднарук. Вона згадала віші слова Фатенко у засновників осередку, сенатора Павла Юзика з Канади, який звертався до всіх українців, без різниці релігійної приналежності, без різниці їхніх політичних поглядів, без різниці, з якої частини України вони походять, та без різниці, чи народилися вони вже на американській чи канадійській землях. Ми творимо одну об'єднану громаду, бо тільки в єдності – запорука розвою й успіху».

Було представлено членів управи осередку, які доклали багато зусиль для гідного відзначення 40-річчя. Рівнож було згадано і висловлено щиро подяку всім головам осередку від 1975 року і донині. Це були: Володимир Різник, Микола Андрушко, інж. Роман Шраменко, Роман Малюк, д-р Володимир Король, Володимир Борисенко та Віктор Лісничий. Згадано також почесних членів осередку: Івана Медяника (2011), д-ра Володимира і Галину Королів (2012) та Марію Бойдуй (2013).

З'єднаний громадський хор під диригентурою Любові Інгрем звеличав свято виконанням молитви: «Боже Великий» та двох пісень: «Ой, у лузі червона калина» та «Живи, Україно». А для приємності всім присутнім було показано монтаж фотографій з минулих років і теперішніх, які професійно виготовив голова осередку Віктор Лісничий.

Проф. Віра БОДНАРУК

Голови осередку з єпископом Данилом: Р. Малюк, В. Король, єпископ Богдан Данило, Р. Шраменко та В. Лісничий

ВІДУК

НАС СИЛЬНІШИМИ РОБИТЬ ВДЯЧНА ПАМ'ЯТЬ

(Закінчення. Поч. у № 3)

«Від простих, невимушених та теплими чуттям огрітих оповідань Тимофія Бордуляка – назву тут кілька найвидніших робітників на тім полі – до старанно оброблених і украсених гумором новел і сатир Маковея, і до державних переважно в мемуарнім тоні оповідань Андрія Чайковського, і до овіяних якоюсь атмосферою тихої меланхолії нарисів Богдана Лепкого і енергичних та вірно схоплених з життя нарисів передчасно померлого Михайла Петрушевича, і до характеристичних, крізь слосьи всіміхнених нарисів Ковалева, і до визначних незвичайно вірною та бистрою обсервацією оповідань Мартовича і доспілих з певною буршікозною бравурою та недбалістю в тоні й зверхній формі імпровізованих оповідань Будзійовського, яке широке поле, яка різномірність, яка свіжість, що віє майже з кожної з цих фізіономій!» (Франко І. З останніх десятиліть XIX віку. – Збір. творів у 50-ти т. – Т. 42. – С. 524–525).

І, нарешті, ще один вагомий аргумент. Щойно цитовані рядки Каменяра згадують Петрушевича, як передчасно померлого. Він не дожив два дні до свого 26-ліття. Помер 8 вересня 1895 у Болехові, громаді якого служив як священник. Журнал «Зоря» писав тоді: «І знов люта смерть скосила молодий цвіт у нашій літературній зільнику. В Болехові помер 8 вересня о. Михайло Петрушевич, сотрудник і катихит, в 26-ім році життя, а в 2-ім священства. Покійний виступив на літературну ниву цього року, помістивши в «Зорі» два нариса

«Паламар» (в числі 8-ім) і «Душа» (в числі 15-ім) під псевдонімом Михайла Новицького. Рівно ж взяв участь у сегорічній конкурсі редакції «Зорі», надіславши оповідання «Градобур», підписане псевдонімом Мокій Євдокієвич. Критика повітала ці перші спроби молодого письменника вельми прихильно, підносячи особливо оригінальність тем, бистроту обсервації людського життя і пластику представлення подробиць. Покійний подавав для нашого письменства великі надії, бо окрім таланту мав і охоту писати. Та не довелося, люта смерть і тут зморозила і вбила наші сподівання. Покійний полишив, як нам звісно, і спадщину літературну. Невагом помістимо про нього ширшу згадку, котру обіцяв зладити щирий товариш і приятель покійника. Поки що кличемо: «Вічна пам'ять і земля йому пером».

Як свідчить сільське передання, новичани теж переживали біль втрати. Адже Михайло Петрушевич був сином ними так шанованого директора горішньої школи Йосипа Петрушевича. Особливо сумували однокласники, з якими зростав, до котрих наворачався зазвичай у часі вакацій зі Станіславської гімназії і Віденської семінарії. Тож не дарма новичани так чисельно разом зі своїм парохом о. Петром Сенником долучилися до величній скорботній ході Болехівської громади, проводжаючи в останню путь молодого священика і літератора.

Власне про видання творів М. Петрушевича першим заговорив ще на початку 90-их років минулого століття, коли почали

ПРЕЗЕНТАЦІЇ

УТВЕРДЖУВАЛИ СЕБЕ УКРАЇНЦЯМИ

У Національній бібліотеці України імені Володимира Вернадського відбулася презентація першого тому енциклопедії Визвольної боротьби «Подебрадський полк» Армії УНР – нового видання Історичного клубу «Холодний Яр», що побачило світ у серії «Видатні українці» (в-во «Український пріоритет»).

Видання презентував Роман Коваль, дослідник історії Визвольної боротьби українського народу першої половини ХХ ст. У заході взяли участь перший заступник голови Національної спілки письменників України Володимир Шовкошитний (видавець цієї книжки) та кобзар Тарас Силенко.

У першому томі енциклопедії вміщено 400 біографій вояків регулярних та іррегулярних українських збройних формуцій першої половини ХХ ст. – студентів і випускників Української господарської академії в Подебрадах (Чехословаччина, 1922–1932). Серед них було чимало творців української культури – письменників, зокрема Євген Маланюк та Леонід Мосендз, художників, композиторів, музикантів, акторів, журналістів, редакторів, кооператорів, спортсменів, державних, громадських і театральних діячів. Випускники академії стали не лише спеціалістами, а й «інженерами-суспільниками», фахівцями-патріотами, які несли українське світло на Пряшівщину, Лемківщину, Карпатську Україну, Волинь, Галичину. Вони гідно тримали марку українського інженера у Франції, Бельгії, ЧСР, Польщі, Німеччині, Африці, Китаї, США, Канаді, Південній Америці та Австралії. Євген Маланюк назвав академію «Національною політехнікою», «лабораторією, де культивувався тип новітнього українця».

Автори видання – Роман Коваль і Віктор Моренець – уже презентували його в Мюнхені, Празі, Будапешті, у багатьох містах України.

Прес-служба Історичного клубу «Холодний Яр»

Віра ПЕРЕГІНЯК,
с. Новиця Калуського району

З РОСИ І ВОДИ!..

ВІП'ЯЄМО!

Івано-Франківські ОО та МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка щиро вітають з днем народження просвітян:

Степана ВОЛКОВЕЦЬКОГО

– голову обласного об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка,

Михайла ГОЛОВАТОГО

– члена Правління міського товариства, **Віру СИМОНОВИЧ**

– колишнього бухгалтера товариства.

Прийміть від нас слова щирої вдячності за вашу працю розуму і серця, спрямовану на формування Української держави, активну життєву позицію і діяльність зі створення надійної духовної та інтелектуальної основи розвитку суспільства й особистості.

Від душі бажаємо вам міцного здоров'я, творчого натхнення і многих благословенних літ.

З роси і води!

Правління і Рада

ОО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, голова ІФ МО ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка Василь БОЙКО

СЛОВО

РАДІСТЬ ОНОВЛЕННЯ

Вже стало традицією в Коломиї відзначати новоріччя та Різдвяні свята поетичними доробками.

З власними віршами завітали до міської бібліотеки № 3 для дітей літератори і просвітяни Галина Никируй, Юлія Долінська, Микола Гаєвий та Михайло Слободян. А в міській бібліотеці № 1 для дорослих звучали сонети поета Василя Рябого, про творчість якого розповіла завідувачка Любов Ковтуник.

Так само стали учасниками вечора поезії на запрошення голови міськрайонної організації полів'язнів і репресованих Юрія Рудка члени літературного товариства Іван Війтенко, який прочитав вірші з майбутньої збірки, автор цих рядків, який ознайомив присутніх з рукописом книжки рубаїв, перекладач з німецької Анатолій Осадчий, гуморист Василь Михайлищук, поет Ярослав Ясінський та інші.

– Красне слово у місті над Прутом приносить радість оновлення, – каже голова Коломийської «Просвіти» Василь Глаголюк. – Стараємося, але треба віддати належне відомому поету Василеві Рябому, який докладає особливих зусиль для розвитку місцевої літератури, відкриває нові імена, ініціює літературні заходи.

Отож новорічні подарунки вдалися, поетичне слово живе.

Володимир ФРАНКЕВИЧ,

лауреат премії імені Тараса Мельничука

НАВІЯНЕ

ДІМ ВАСИЛЯ МАХНА

Престижну премію Бі-Бі-Сі отримав Василь Махно, відомий поет і прозаїк, уродженець Тернопілля, який уже 15 років живе в Нью-Йорку. Премію присуджено за книжку оповідань «Дім в Мейтінг Голлов».

Оповідання становлять наче два цикли: емігрантсько-заокеанський і галицький. Написані майстерно і з добрим смаком слова. Дуже часто з лексикою та інтонацією американсько-англо-мовного світу. Із вгадуваними чи нагадуваними собі й нам та знайомим реаліями емігрантського життя.

Критика вже встигла порівняти стиль Махнових оповідань із незрівняним Григором Тютюнником. Як на мене, у Тютюнника дещо відмінна образна система мислення, творення метафоричної тканини письма, більше заглиблення у внутрішній світ героїв. А от щодо персонажів Махнових творів, то окремі своєю неповторністю і, даруйте, дивакватістю справді нагадують героїв оповідань Тютюнника.

Без сумніву, це дуже добра проза малої форми, яка чудово тримає увагу читача. В усякому разі, мене при читанні переслідувало постійне естетичне задоволення і бажання не перервати цей гарний процес. Не маючи аж таких (або й зовсім не маючи) навиків критичного мислення, не вдаватимусь до подібних інвектив.

Перед цим читав іншу книжку В. Махна – «Ровер», де вміщена поезія та есеїстика, і отримав чітко сформоване відчуття насолоди. Все те помічене добрим смаком автора.

До речі, у травні 2015 р. В. Махно був в Івано-Франківську з презентацією цієї книжки в книгарні «Є». Пригадую, що модератором презентації був Тарас Прохасько. На ній були письменники Є. Баран, С. Процюк, Р. Чарковський, поетеса С. Бреславська. Потім сиділи в кав'ярні, пили каву й розмовляли з Василем Махном переважно про літературу.

Тут мимоволі напрошується цікавий висновок: Івано-Франківськ – місто дуже містичне і якимось дивно вміє знаходити авторів, які стають лауреатами значимих літературних премій. Нагадаю, що два роки тому я назвав свою рецензію на книжку М. Микицей «Нобелівську премію в Івано-Франківськ». І уродженка нашого міста Алексієвич стала Нобелівською лауреаткою. І, окрім того, журнал «Перевал» вперше подав фрагмент книжки лауреата у перекладі Степана Хороба.

І ось наш гість, видно, завдяки перебуванню в Івано-Франківську, отримав премію Бі-Бі-Сі. Наче прийняв естафету Софії Андрухович, яка перед ним мала цю премію.

І, нарешті, В. Махно довго приятелював із уродженцем Хмельки Євгеном Паранюком, який жив у Нью-Йорку 65 років. За три дні до його смерті він спілкувався з В. Махном і передав Василем привіт своїй родині (сестрі Палагні й небозі Любі) у травні 2015 року. Року, який став щасливим для нього, – лауреата премії Бі-Бі-Сі.

Василь БАБІЙ, просвітянин

ЗДОРОВ'Я

ОБЕРЕЖНО, ГРИП!

Грип – гостра вірусна інфекційна хвороба, характеризується появою гострого респіраторного синдрому та вираженою інтоксикацією з гарячкою.

Грип має симптоми, схожі з іншими гострими респіраторними вірусними інфекціями (ГРВІ), але грип за своїми наслідками є набагато небезпечнішим аніж ГРВІ: призводить до тяжких ускладнень чи навіть смерті.

При появі перших симптомів грипу хвора людина обов'язково повинна залишатися вдома, щоб не провокувати ускладнення власної хвороби й не наражати інших людей на небезпеку, смертельну для деяких з них.

Такими симптомами є:

**підвищена температура тіла;
біль у горлі (фарингіт);
кашель;
нежить;
біль у м'язах.**

Маючи будь-який з цих симптомів не варто виходити з дому навіть заради візиту до лікаря, його слід викликати додому. Призначене лікарем симптоматичне лікування у домашніх умовах може

бути достатнім для одужання. Якщо стан хворого не погіршується, необхідно лікуватися вдома до цілковитого зникнення симптомів.

Якщо стан хворого погіршується, не варто зволікати з госпіталізацією, оскільки тепер під загрозою перебуває його життя.

Необхідно викликати швидку медичну допомогу, якщо виявлені будь-які з цих симптомів:

**сильна блідість або посиніння обличчя;
ускладнене дихання;
висока температура тіла, яка довго не знижується;
багаторазове блювання та рідкі випорожнення;
порушення свідомості – надмірна сонливість чи збудженість;
біль у грудях;
домішки крові у мокротинні;
падіння артеріального тиску.**

Лікуватися вдома за наявності цих симптомів небезпечно. Затримка з госпіталізацією може призвести до смерті хворого.

Бережіть себе!

ВТРАТИ

Івано-Франківське обласне та міське об'єднання ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка, першочергові осередки «Відродження», друзі, колеги висловлюють щире співчуття рідним і близьким з приводу смерті громадсько-просвітянського діяча, драматурга-сценариста, лауреата премії ім. І. Крип'якевича та ім. Марійки Підгірянки, Почесного члена обласного об'єднання «Просвіти» –

ФАЩУКА Василя Павловича (18.08.1929–19.01.2016).

Народився В. Фащук у с. Ямниця в селянській сім'ї. Семирічну освіту здобув у рідному селі. У 1945–1948 рр. навчався у Станіславському педучилищі, опісля рік працював учителем у школі. У 1949 р. вступив до Чернівецького університету на філологічний факультет (українське відділення), де 30 березня 1951 р. був заарештований МГБ за «антирадянську діяльність», зокрема за збереження і розповсюдження серед студентів уні-

верситету забороненої націоналістичної літератури, за трактування творів Тараса Шевченка в націоналістичному дусі. За це його було засуджено на 10 років позбавлення волі. Кару відбував у м. Совгавані Хабаровського краю. У період хрущовської відлиги 4 липня 1956 р. звільнений з місця ув'язнення і у вересні того ж року поновлений на навчання у Чернівецькому університеті, який закінчив аж у 1961 році. Того ж року одружився з учителькою Ольгою Голинською, з якою виховали сина і доньку. З 1962 р. викладав українську мову та літературу в середніх школах № 5, 11, 13 міста Івано-Франківська. З метою вивчення рідного краю організував учням екскурсії в різні історичні місця України, таким чином прищеплював дітям любов до рідної Батьківщини, патріотичні почуття.

Впродовж усього свідомого життя В. Фащук постійно проводив серед населення громадсько-культурну і просвітянську роботу, організував хорів та драматичні гуртки, брав у них активну участь. У січні 1990 року він організував з людей пенсійного віку осередок Руху і був обраний його головою, а згодом й на роботу в Крайову раду Руху на посаду референта. У грудні 1990 р. був запрошений Міністерством культури України в Київ на духовний концерт, де в Жовтне-

вому палаці виконував роль Святого Миколая.

Від початку 1993 р. працював у міському об'єднанні Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка спочатку референтом, а згодом відповідальним секретарем і радником голови Правління. Активно проводив різноманітну просвітянську роботу. Організував святкування видатних історичних і релігійних свят, зустрічі з видатними людьми. Як співавтор спричинився до видання книжки «Просвіта Івано-Франківська. Минуле і сучасне». Все життя захоплювався театром, написав 20 п'єс-інсценізацій, переважно на історично-тематичу, постановку яких здійснено в багатьох театрах. Видав три книжки: «Княжа слава», «Борці за волю» і «Терен на шляху».

Сумом і тугою наповнені наші серця і болить душа за людину, яка так любила життя, створювала навколо себе атмосферу добра. Важко змиритися з тим, що немає його серед нас. Висловлюємо щире співчуття родині та близьким покійного.

Хай світла пам'ять збережеться в наших серцях!

Степан ВОЛКОВЕЦЬКИЙ, Василь БОЙКО, Петро АРСЕНИЧ, Наталія СИНИЦЯ, Богдан ВІВЧАР, Василь РОМАНКО, Надія і Орест ІВАСИКИ

ЛЮБИ І ЗНАЙ СВІЙ РІДНИЙ КРАЙ...

КАЛЕНДАР ПРОСВІТЯНИНА

ЛЮТИЙ

2 ЛЮТОГО

65 років народження **Василя Бурду-ланюка**, викладача Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаніка, історика-краєзнавця, лауреата обласної премії імені Івана Вагілевича (1995), уродженця с. Стопчатів Косівського району.

7 ЛЮТОГО

155 років народження **Ксенофонта Сосенка** (1861–1941), українського етнографа, дослідника релігійних звичаїв та обрядів українського народу, уродженця с. Межигірці тепер Галицького району.

10 ЛЮТОГО

120 років народження **Вільгельма фон Габсбурга-Лотрінгена** (псевд. – Василь Вишиваний) (1896 (інша версія – 1895) – 1917), політичного і військового діяча, поета, архієпископа і ерцгерцога Австро-Угорщини, січового стрільця, який у 1913 році перебував у Ворохті.

55 років народження **Василя Марчука**, педагога, доктора історичних наук, професора ПНУ ім. В. Стефаніка, заслуженого діяча науки і техніки України, засновника і головного редактора «Вісника Прикарпатського університету. Політологія».

75 років народження **Ганни Вінтоняк**, заслуженої художниці України (2001), майстра декоративно-ужиткового мистецтва з Коломиї, уродженки с. Космач Косівського району.

12 ЛЮТОГО

145 років народження **Леся Мартювич** (1871–1916), відомого українського письменника і громадського діяча, члена «Покутської трійці», уродженця с. Торговиця тепер Городенківського району.

60 років народження **Мирослава Ясінського**, заслуженого художника України, члена Національної спілки художників України та Національної спілки народних майстрів України, лауреата обласної премії імені Ярослава Лукавця в галузі образотворчого мистецтва і архітектури, уродженця с. Ковалівка Коломийського району.

14 ЛЮТОГО

60 років народження **Михайла Хавлюка**, краєзнавця, автора історико-краєзнавчих досліджень «Життя, присвячене Богові й Україні» (2000), «Отинія» (1998), «Угорницький монастир» (1996), уродженця с-ща Отинія Коломийського району.

15 ЛЮТОГО

Стрітення Господнє.

18 ЛЮТОГО

160 років народження **Софії Русової** (1856–1940), педагога, громадської діячки, однієї з піонерок українського жіночого руху, яка неодноразово перебувала на Прикарпатті.

20 ЛЮТОГО

День Героїв Небесної сотні.

21 ЛЮТОГО

Міжнародний день рідної мови.
180 років народження **Порфирія Бажанського** (1836–1920), українського композитора, музикознавця та фольклориста, уродженця с. Белелуя Снятинського району.

25 ЛЮТОГО

145 років народження **Лесі Українки** (1871–1913), видатної української поетеси, перекладачки, громадсько-культурної діячки, яка була на Гуцульщині.

А ЯК У НИХ

КИНУВ НЕДОПАЛОК – ШТРАФ

Парламент Італії ухвалив закон, згідно з яким господар викинутого повз урну недопалка буде оштрафований на 300 євро, пише італійська «TheLocal».

Однак курцями закон не обмежився. Покарання чекає також інших некультурних громадян. Зокрема, за випльнуту повз урну жуйку доведеться розщедритися на 30 євро. Той же, хто викину на вулицю кавовий стаканчик, буде оштрафований вже на 150 євро. Нова ініціатива є частиною пакету «зелених» законів, покликаних активніше боротися з брудними вулицями.

При цьому, згідно з законом, на вулицях і в парках Італії має бути встановлена достатня кількість попільнихок та урн. Планується, що велика частина грошей від штрафів піде на розширення існуючих велопарковок і сміттєзбиральної інфраструктури.

Не менш суворі закони діють і в інших країнах. Скажімо, в Таїланді, де із жуйкою вас можуть навіть не пустити в країну. Чи не час і нам з такою ж строгістю взятися за наведення порядку.